

Kovács Géza

„Hirdetek néktek nagy örömet”

Lk 2,10–11

Nicola Pisano: Angyali üdvözlés, Jézus születése és a pásztorok imádata

Karácsony éjjelén megjelent egy angyal az Isten dicsőségének ragyogó fényében a betlehemi pásztoroknak, és a következő hírt közölte velük: *„Ne féljete, mert íme hirdetek néktek nagy örömet, amely az egész nép öröme lesz: Üdvözítő született ma néktek, aki az Úr Krisztus, a Dávid városában.”*

Karácsony a „nagy öröm” ünnepe. Maga a mindenható Isten minősítette a nagy öröm ünnepévé, azon a csodálatos betlehemi éjszakán, amikor angyalai hírül adták a pásztoroknak a világtörténelem legnagyobb eseményét: *„Üdvözítő született ma néktek”*. – Egy kisgyermek testében, valóságos emberként e földre érkezett Jézus Krisztus, az Isten Fia, *„ő kezdetben az Istennél volt, minden általa lett, nélküle semmi se lett, ami létrejött”* (Jn 1,2–3).

Minden értelmet felülhaladó csoda történt. Egy tiszta szívű és szent életű leány hittel fogadta az Isten szavát: *„Íme, fogansz méhedben, és fiút szülsz, akít nevezs Jézusnak. ... A Szentlélek száll reád, és a Magasságos ereje árnyékoz be téged, ezért a születendőt is Szentnek nevezik majd, Isten Fiának”* (Lk 1,31.35) – szólott az angyali üzenet. *„Íme, az Úr szolgálóleánya: történéjk velem a te beszéded szerint!”* (Lk 1,38) – hangzott Mária engedelmes odaszánásból fakadó válasza. És megtörtént a fogantatás csodája. Isten örök idők előtt megtervezte és *„amikor eljött az idő teljessége, Isten elküldte*

Fiát, aki asszonytól született a törvénynek alávetve, hogy a törvény alatt levőket megváltsa, hogy Isten fiaivá legyünk” (Gal 4,4–5).

A pásztorok ámultak a csodán, az angyali üzeneten, a mennyei sereg megjelenésén és dicsőítő énekükön. Részeséivé lettek a menny ünneplésének, ahol olyan nagy volt az ujjongás, annyira túlradó volt a „nagy öröm”, hogy dicsfénye és hangja átcsapott a földre. Angyali díszkísérettel érkezett a menny királya a földre. A menny világa teljességgel értette az esemény – az ember megváltásának – jelentőségét, és ennek megfelelően ünnepeltek.

A föld pedig kegyetlen és rideg sötétbe burkolózott, mit sem tudtak a „nagy örömről”. Betlehem nem adott szállást a két fáradt vándornak, könyörtelenül kizárták városukból – és a szívükből – a „mindenórás” áldott állapotban lévő Máriát. Itt a földön csak egy istálló jutott a királyi gyermeknek. Jeruzsálemben az írástudók pontos tájékoztatást adtak a gyilkos erőszak számára az Írások alapján. Közölték Heródesssel, hogy a júdeai Betlehemben kell megszületnie a Krisztusnak (Mt 2,4–5), de annyira már nem érdekelte az Írás tudóit a Messiás, hogy a keresésére indultak volna az alig 8–10 km-re lévő városkában. Teljesült az ige: *„saját világába jött, és az övéi nem fogadták be őt.”* (Jn 1,11)

Azóta nagyot változott a világ: karácsony az egész világ ünnepe lett! Fényes, ragyogó ünnep. Nem egy nap vagy egy éjszaka ünnepe. Hetekkel karácsony napja előtt reklámok, transzparenszek özöne, a médiák minden fajtája, szinte minden kirakat, az utcák, ideiglenes árusok sokasága, áruházak, szupermarketek bőséges karácsonyi választéka – szóval minden és mindenütt – karácsonyról szól. Művészek karácsonyi ihletet nyerve műveket alkotnak, ünnepi hangversenyekre tódul a „nagyérdemű”. Emberek tömegei heteken át pénztárcájukat méregetve és kiüresítve járják a várost, a bevásárlóközpontokat és a kis butikokat, a szülők és a gyermekek, a fiatalok és az idősek izgalmas idegességgel keresik, hogy milyen ajándékkal lephetik meg egymást karácsony napján... Ilyenkor kicsivé lesz a világ. Eszünkbe jutnak a rég nem látott rokonok, barátok, ismerősök. Távoli országokba is milliószámra jönnek-mennek a karácsonyi üdvözlések. – Aztán végre eljön a karácsony estéje. Odaülünk a földízített karácsonyfa alá, felbontjuk az ajándécsomagokat, elérékenyülve köszönjük meg egymásnak a „meglepetésként” kapott ajándékokat. Egyre kevesebb helyen, de azért néhol megemlékezünk arról is, hogy tulajdonképpen Jézus születésnapját ünnepeljük, és áhítattal elénekeljük a „Csendes éj”-t, és talán még néhány kedves karácsonyi éneket is. Majd jön az ünnepi vacsora és az ünnepi lakomák és vendégségek sora. Természetesen a templomi – imaházi – ünneplésünk is fontos része a karácsonyunknak. Igényeljük, hogy az ünnep során legalább egy méltóság- teljes karácsonyi istentiszteleten is részt vegyünk. Sőt talán aktívan is részt veszünk, közreműködünk abban, hogy szépen szóljon a kórus éneke, és elvárjuk, hogy az ünnephez méltón szíveket megmozgató, új üzenet legyen az ünnepi igehirdetés.

Hol van már az istálló szegénysége, a szúrós szálkájú jászol? Meg a sötét éjszaka, amely akkor Betlehemre ráborult? Ma már az éjszakát is megvilágítja karácsony ünnepének fényes csillogása. A templomokba, imaházakba özönlő tömegek ünneplik a földre érkezett Jézus Krisztust. A keresztyén világ – a föld lakóinak közel egyharmada – ünnepel, és ünneplésünk fénye és hangulata magával ragadja még a nem keresztyének jelentős részét is.

Karácsony Indiában

*Boldog karácsonyt! – festette a hindu férfi saját homlokára
(Jitendra Prakash/Reuters)*

Én is jórészt az elmondottak szerint ünnepelem karácsonyt. A keresztyén kultúra örököse és részese vagyok.

Mégis valami nagyon zavar ebben a sokszínű és fényes ünneplésben! Van olyan érzésem, sőt látásom, hogy nem igazán Jézus Krisztus, a világ Megváltója áll a keresztyén világ karácsonyi ünneplésének a középpontjában! Nem neki szól az ünneplésünk, hanem egymásnak és önmagunknak! Nem az összetört szív bűnismereite, bűnbánata és a váltság által megszerzett bűnbocsánat öröme tölti be hódolattal és hálával a bensőnket, és nem készlet arra, hogy felkeressük a jászolban fekvő emberré lett Istent. A karácsony csak „ürügy” arra, hogy ünnepeljünk, ünnepeljük magunkat, a kórusokat, a zeneszerzőket, a karácsonyt, egymást, az ajándékot és az ünnepi konyha remekeit...

*Karácsonyi pillanatkép egy imaházban a közösségi élet
számtalan mögöttes történetével*

Szívem vágya szerint szeretnék csatlakozni a betlehemi pásztorokhoz, akik mennyei kijelentést kaptak és nyomban indultak, megtalálták a gyermek Jézust az istálló jászolában, és a kijelentésben nyert hit látása szerint hódoltak neki mint Megváltónak, és dicsőítették, magasztalták Istent a váltságért. Minden külső fény, ünneplés nélkül boldog örömmel hirdették, hogy minden pontosan úgy történt, ahogyan Isten kijelentette nekik. Jézus Krisztus legyen a mi karácsonyunk igazi és valóságos öröme! Minden más talán kedves, de csak halvány ráadás lehet! Arra a „nagy öröme” vágyakozzunk, sőt azzal a „nagy örömmel” teljen meg a szívünk, amelyet az ég követői hirdettek karácsony éjszakáján! Ne engedjük, hogy a földi „kis örömök” teljességgel elnyomják, sőt kiszorítsák életünk-ből az igazit, a „nagy örömet”, a váltság örömét!

Az első karácsony napján a menny ünnepelt, a föld hallgatott. Most mintha fordítva lenne? A föld hatalmas és felszínes hangulatban ünnepel, a menny pedig hallgat? Nem! Nem lehet így! Istennek ma is van karácsonyi üzenete: a „nagy öröm” üzenete! Szűrjük ki és halljuk meg a kis örömök sokszínű zajából a „nagy örömről” szóló evangéliumot! Tárjuk ki szívünket Jézus Krisztus számára! Szülessen meg bennünk ő! Mint a Golgotán és húsvét hajnalán győzelmes Úr, vegye át az uralmat bennünk, az otthonunkban és valamennyiünk életében! Ez lesz számunkra az igazi karácsonyi „nagy öröm”! Sőt, mondjuk, vigyük a „nagy öröm” hírét a körülöttünk élő emberek számára! Legyünk eszközök abban, hogy „minden ember üdvözljön, és eljusson az igazság megismerésére” (1Tim 2,4)!